

BUD SPENCER

KÜLÖNBEN DÜHBE JÖVÖK

Önéletrajzom első része

Közreműködött: Lorenzo De Luca
Szerkesztette: David de Filippi

Open Books

Előszó

A TALÁLKOZÁS

A nyolcvanadik születésnapomon időrendben ez a telefonhívás érkezett utolsónak. Mire hazaértem az étteremben rendezett ünnepségről, lekéstem a „vörös pecsenye” játékról „kisebbik”, 1 méter 90 centis unokámmal, akit ugyanúgy hívnak, mint engem. Aztán a késői óra ellenére nyugtalanul járkálni kezdtem fel-alá a lakásban, mintha várnék valamire. Vagy valakire.

Egyedül voltam. A feleségem már aludt, és a fiaim meg az unokáim is, ki-ki odahaza, a saját otthonában.

Én nem aludtam. A telefonhívás nem ért váratlanul.

Beleszóltam:

– Halló!

A vonal másik végén ismerős, mély hang üdvözölt.

– Isten éltesen, Carlo!

– Igazán köszönöm. Ma nekem... holnap neked jár *Ezer pofon ajándékba* – vágtam vissza, és biztosra vettem, hogy a másik kellő humorérzékkel fogadja.

– Táncoltál *Charlestont* a születésnapodon? – kérdezte a hang.

– Életemben kétszer táncoltam charlestont, egyszer filmen, egyszer igazából. Tudhatod.

– Meglepődtél, hogy hallod a hangomat?

– Ne gondold túl sokat magadról, az én koromban már nehéz engem bármivel is meglepni. A kíváncsiságom azért megmaradt.

– Ugye, nem feledkeztél meg rólam? – kérdezte beszélgetőtársam gúnyosan.

– Ellenkezőleg – szakítottam félbe –, le sem vettem a kabátomat. Tudtam, hogy ma még találkozunk. Hová menjek érted?

– Eljöhetnék hozzád – ajánlkozott.

– Nem jó ötlet. Ha meglátna a nejem, biztosan infarktust kapna, vagy be kellene szállítani a pszichiátriára. Inkább én megyek el hozzád.

Fogtam a tollamat, és felírtam a címet, amit mondott, aztán a helyére tettem a kagylót. Nesztelenül távoztam a lakásból, tekintélyes termetem ellenére. Bár a feleségem akkor sem lepődött volna meg, ha ilyen késői órán meglát elmenni, hiszen amióta az egész világ Bud Spencerként ismer, otthon a kiszámíthatatlanságom miatt elkereszteltek „marslakónak”...

A fedett uszoda üresen és sötéten fogadott, ami érthető is volt a késői órán. A telihold fénye az üvegmennyezeten átszűrődve úgy táncolt a sima, mozdulatlan vízfelületen, mint egy folyékony üveglapon. Beléptem, körbenéztem, és teli tüdővel levegőt vettem. Már jó régen nem volt részem ebben az élményben. A klór illata régmúlt időket juttatott az eszembe, amelyeket szerencsére egyáltalán nem felejtettem el, ámde sohasem tartoztam a nosztalgiazők közé. Egyszer csak felgyúltak a fények, és megláttam a magas, barna, alig húszéves férfit, amint úszódresszben belép egy hátsó ajtón: erőtől duzzadó, szoborszerű megjelenését rokonszenves, kissé gunyoros arckifejezés kísérte. Olyat tett, amit egy sportember egyáltalán nem tehetne verseny előtt, sőt igazából senkinek sem kellene erre vetemednie: rágyújtott.

Kihívó módon csak közvetlenül a vízbe ugrás előtt dobta el a csikket, rám kacsintott, aztán néhány erőteljes karcsapással ott termett előttem.

Kijött a medencéből, belebújt a köpenyébe, majd fölényes arckifejezéssel odasétált hozzám.

– Szia, Bud!

Felém küldött mosolya őszinteséget sugárzott: kérkedő pózolása sem rejtette el a viszontlátás örömet. Én is így éreztem. Mosolyogva köszöntöttem:

– Szia, Carlo.

– Jó bőrben vagy – nézett rám vizsgálódva. – Kicsit megváltoztál. Ez a pocak. Meg a szakáll... De jól áll

neked! – fűzte hozzá, azzal odaült mellém, miközben köpenye kapucnijával szárítgatta a haját.

– Te viszont nem változtál – mondtam neki. – Év-tizedek teltek el, de te még mindig ugyanaz a lehetetlen alak vagy, aki rágyújt, mielőtt a vízbe ugrik, mintha rád egyáltalán nem lennének érvényesek a józan ész szabályai.

A fiatal úszóversenyző megrántotta a vállát:

– Csak nem akarod velem elhithetni, hogy te meg időközben öreg bölcselővé váltál? Már csak az hiányzik, hogy olyan *dörgeelmeket* írj, mint Szókratész!

– Nem elég, hogy piszkálsz, még ostoba is vagy. Szókratész nem írt le egyetlen sort sem a gondolataiból. Egyszerűen elmondta őket, így adta tovább az utókorak.

– Tudom, tudom. Csak kíváncsi voltam, hogy sikerül-e beugratni téged. Ne feledd, hogy kívülről fújom Xenophón *Anabaszisát*. Nehogy már ostobának nevezz!

Jólesett visszavágni rokonszenves pimaszságára.

– Na persze! Fújod az *Anabasziszt*, de fogalmad sincs, mit jelent. Bevágtdad, mert jó az emlékezeted: képes voltál egy szuszra elszavalni a tanároknak, hogy idejük se legyen az értelméről kérdezni. Jó trükk, mással megetetheted, de velem nem.

Carlo megint elmosolyodott, miközben kezét a tarkójára kulcsolta.

– Ja persze, elfelejtettem, hogy olyan valakivel beszélek, aki jól ismer engem!